

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.750/2010/3. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Simon Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (Debrecen, Bajcsy-Zsilinszky E. u. 8. I/5., ügyintéző: Dr. Simon Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve d.-i (címe) lakos I. rendű és a II.rendű felperes neve (címe) II. rendű felperes által az előbb Dr. Batai Zsolt ügyvéd, majd a fellebbezési eljárás során Dr. ... jogtanácsos (Debrecen, Bajcsy-Zsilinszky E. u. 3-5. II/5.) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen sajtóhelyreigazítás iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 5.P.21.192/2010/4. számú ítélete ellen az alperes által 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az **gazdasági társaság1**-t, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 75 000 (Hetvenötezer) forint, az általános forgalmi adót is tartalmazó fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A "**napilap**" 2010. július 31-i lapszámában a 3. oldalon jelent meg a „**cikk címe1**” című írás, amely arról számolt be, hogy az I. rendű felperes által vezetett **gazdasági társaság2** pályázatát a **D.-i N** Repülőtéren létesítendő cargo és logisztikai bázis megvalósítására a város közgyűlése elfogadta. Ezen írás keretén belül jelent meg a „**cikk címe2**” című cikk, amely úgy szolt, hogy „Bár I.rendű felperes évek óta vezet d.-i vállalkozásokat, először 2008 novemberében kapta fel nevét a sajtó, amikor a város vezetői bejelentették, hogy 4 milliárd 410 millió forintért eladnak az általa jegyzett **gazdasági társaság3**-nek 140 hektárnyi ipari területet a d.-i repülőtéren. Emellett 700 millió forintért megvették az **gazdasági társaság4**-t, és a vételárat négy év alatt,

ütemezve kellett volna kiegyenlíteni. Végül egy rövid időszak után a válságra hivatkozva a cég elállt az üzlettől és az ígért bánatpénz sem került a város kasszájába. Tavaly újra a **II. r. felperes**-től volt hangos egy darabig a helyi sajtó, mert a vagyonkezelő holding tagvállalataként működő, majd egy másikba beolvadó **gazdasági társaság7**-t a **gazdasági társaság5** váltotta fel, amely a **II. r. felperes**-nek tagvállalata."

2010. augusztus 3-án a felperesek képviselőjük útján sajtóhelyreigazítás iránti kérelmet terjesztettek elő az alperes felé. Ebben közölték, hogy a 2010. július 31-én megjelent „**A cikk címe2**” című írás több, személyiségi jogaikat sértő, valótlan állítást tartalmazott, emiatt kérték a levélben általuk megfogalmazott helyreigazítás közzétételét.

2010. augusztus 6-án kelt válaszában az alperes a helyreigazító közlemény közzétételét elutasította, vitatva, hogy az idézett írás valótlan, a felperesek személyiségi jogait sértő részeket tartalmazna. Vállalta azonban, hogy a felperesek álláspontját egy újabb cikk keretében közli.

2010. augusztus 9-én a "**napilap**"-ban megjelent a „**cikk címe3**” című cikk, amely szerint „A **gazdasági társaság3** jogi képviselője részben cáfolja az általunk közölteket. Lapunk 2010. július 31-i számában „**A cikk címe2**” című cikkel kapcsolatban a **gazdasági társaság3** jogi képviselőjén keresztül megkereste a lapunkat és közölte a **gazdasági társaság3** álláspontját, miszerint az **gazdasági társaság4** és a d.-i repülőtér 140 hektárnyi ipari területének megvásárlása kapcsán a **gazdasági társaság3** az **A.** és a repülőtér környéki ipari parki telkek megvásárlására kötött szerződésétől jogszerűen állt el, a jogszerű elállás következményeként bánatpénz fizetési kötelezettség nem terhelte, így D. város semmilyen ígért bánatpénztől nem esett el.

A jogi képviselő azt az állítást is cáfolta, hogy a vagyonkezelő holding tagvállalataként működő, majd egy másikba beolvadó **gazdasági társaság7**-t a **gazdasági társaság5** váltotta fel. A jogi képviselő közlése szerint továbbá a **gazdasági társaság5** a **II. r. felperes**-nek nem tagvállalata."

2010. augusztus 18-án érkezett keresetükben a felperesek kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest az általuk sérelmezett cikkel azonos helyen, kiemelt formában a következő helyreigazítás közzétételére:

„A 2010. július 31-i számban „**A cikk címe2**” cikkben az **gazdasági társaság4** és a d.-i repülőtér 140 hektárnyi ipari területének megvásárlása kapcsán tévesen állítottuk a **II. r. felperes**-ről, hogy „egy rövid időszak után a válságra hivatkozva a cég elállt az üzlettől, és az ígért bánatpénz sem került a város kasszájába”.

Ezzel szemben tény, hogy a **gazdasági társaság3** az **A.** és a repülőtér környéki ipari parki telkek megvásárlására kötött szerződéstől jogszerűen állt el, a jogszerű elállás következményeként bánatpénz fizetési kötelezettség nem terhelte, így D. Városa semmilyen ígért bánatpénztől nem esett el.

Valótlanul állítottuk azt is, hogy „a vagyonkezelő holding tagvállalatként működő, majd egy másikba beolvadó **gazdasági társaság7**-t a **gazdasági társaság5** váltotta fel, amely a **II. r. felperes**-nek tagvállalata."

Ezzel szemben tény, hogy a **gazdasági társaság5** (...) a **gazdasági társaság6** tagvállalatát az ipari park területén nem váltotta fel. A **gazdasági társaság5** a **gazdasági társaság3**-nek nem tagvállalata, a **gazdasági társaság3** a **gazdasági társaság5**-ben üzletrésszel sem közvetve, sem közvetlenül nem rendelkezik."

Kérték az alperes költségekben való marasztalását.

Azzal érveltek, hogy D. Város Önkormányzata, mint eladó és a II. rendű felperes, mint vevő között létrejött adásvételi szerződésben az eladó részére több jogcímen, a vevő részére egyetlen jogcímen került rögzítésre elállási jog. A II. rendű felperest elállási jog illette meg, ha az ügylethez kapcsolódó hitelkérelmét a bank 90 napon belül negatívan bírálja el vagy nem bírálja el, amelynek okán a szerződéstől jogszerűen és jogkövetkezmények nélkül elállhat. Az elállási jog gyakorlásának esetére bánatpénz a szerződésben kikötve nem volt. A **gazdasági társaság5** a **gazdasági társaság6**-tól függetlenül valósította meg a **DIP II.** ütemének fejlesztését, nem váltotta fel a **gazdasági társaság6** tagvállalataként működő egyik társaságot sem, önállóan működik, függetlenül a **gazdasági társaság6** tagvállalataitól. Az újságcikk ezen részét nem lehet a többi részétől függetlenül értelmezni, tehát a felperesek személyétől függetlenül ezen helyreigazítás iránti igényük is fennáll. A **gazdasági társaság5** nem tagvállalata a II. rendű felperesnek, a kft-ben a II. rendű felperes üzletrész-tulajdonnal nem rendelkezett, egymással tulajdonosi viszonyban nem voltak.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperesek keresetösségi joggal rendelkeznek. Állította, hogy az I. rendű felperesnek egyáltalán nincs ilyen joga, míg a II. rendű felperesnek csak részben áll fenn a keresetösségi joga, a **gazdasági társaság5**-re vonatkozó cikk részlet kapcsán pedig igényt egyikőjük sem érvényesíthet. Hivatkozott arra, hogy az augusztus 9-én megjelent cikkel eleget tett helyreigazítási kötelezettségének. Előadta, hogy a bánatpénz fizetési kötelezettség kapcsán írtak alapjául egy, a H. Online internetes portálon 2008. november 6-án megjelent polgármesteri közlemény szolgált, ezért indítványozta D. Város Önkormányzatának megkeresését annak tisztázása végett, hogy ez a sajtóközlemény megjelent-e.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy a "**napilap**"-ban 8 napon belül az eredeti újságcikkkel azonos helyen és betűszedéssel a következő helyreigazító közleményt jelentesse meg:

„Helyreigazítás: Lapunk 2010. július 31-i számában „A **cikk címe2**” című cikkünkben az **gazdasági társaság4** és a d.-i repülőtér 147 hektárnyi ipari területének megvásárlása kapcsán tévesen állítottuk a **gazdasági társaság3**-ról, hogy „egy rövid időszak után a válságra hivatkozva a cég elállt az üzlettel, és az ígért bánatpénz sem került a város kasszájába.” Ezzel szemben tény, hogy a **gazdasági társaság3** az **A.** és a repülőtér környéki ipari parki telkek megvásárlására kötött szerződéstől jogszerűen állt el, a jogszerű elállás következményeként bánatpénz fizetési kötelezettség nem terhelte, így D. városa semmilyen ígért bánatpénztől nem esett el.

Valótlanul állítottuk azt is, hogy „a **gazdasági társaság5** a **II. r. felperes**nek tagvállalata.” Ezzel szemben tény, hogy a **gazdasági társaság5** a **gazdasági társaság3**-nak nem tagvállalata, a **gazdasági társaság3** a **gazdasági társaság5**-ben üzletrésszel sem közvetve, sem közvetlenül nem rendelkezik.”

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket együttesen, hogy fizessenek meg az államnak külön felhívásra 6 800 Ft kereseti illetéket. Kötelezte az alperes által szerkesztett lapot kiadó **gazdasági társaság1**-t, hogy fizessen meg 15 napon belül egyetemlegesen az I. és a II. rendű felperes részére 39 375 Ft perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 20 200 Ft kereseti illetéket.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperesek a Pp. 342. § (1) bekezdésében írt, a sajtóhelyreigazítás iránti kérelem előterjesztésére rendelkezésre álló 30 napos, valamint a Pp. 343. § (3) bekezdésében meghatározott, a kereset előterjesztésére irányadó 15 napos határidőt betartották, az általuk megfogalmazott helyreigazítási közlemény pedig megfelel a vonatkozó bírói gyakorlat (BH. 1993. évi 159. jogeset) által előírt követelményeknek: tartalmazza a sérelmesnek tartott közlemény megjelölését, kifejezett igényt a helyreigazításra, a sérelmezett közlemény valótlan tényállításainak megjelölését és a közölni kívánt tényeket.

Rámutatott, hogy a sajtóhelyreigazítási igény jogosultja az a személy, akiről közvetlenül vagy közvetve valótlan tényt közöltek vagy híreszteltek, illetőleg akit érintően a valós tény hamis színben tűntették fel. A bírói gyakorlat szerint annak nincs keresetösségi joga, akinek személye a sérelmezett közleményből sem közvetlenül, sem közvetett módon nem ismerhető fel (BDT 2004. évi 1040. jogeset). A hivatkozott újságcikk és annak környezete az I. rendű felperes által vezetett **gazdasági társaság2** elfogadott pályázata kapcsán írta le az általa vezetett II. rendű felperes korábbi, a d.-i repülőtér vásárlásával kapcsolatos ügyletére, illetve a **gazdasági társaság5**-re vonatkozó közléseket, azaz a sajtóközlemény tartalma mindkét felperest érintette. Az I. rendű felperest kifejezetten megnevezték, az általa vezetett vállalkozásként pedig a cikk utalt a II. rendű felperesre, így azon tényállítások tekintetében, melyek a II. rendű felperesre vonatkoznak, e kifejezetten megjelölt kapcsolat miatt az I. rendű felperesnek is van keresetösségi joga.

Figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma PK. 12. számú állásfoglalására aláhúzta, hogy a perbeli cikkben tett tényállítások a felperesek személyének megítélése szempontjából nem minősülnek közömbös részletnek, pontatlanságnak, lényegtelen tévedésnek. Az újságcikk ugyanis kiemelt jelentőségű gazdasági ügyletekről, az ügyletekben részt vevők szervezeti kapcsolatairól számolt be, s ilyen esetben az egyes jogintézmények pontos, a jogviszonynak ténylegesen megfelelő bemutatása nem tekinthető lényegtelen körülménynek.

Hangsúlyozta, hogy az újságcikk egészét tekintve kell értelmezni azt, hogy mi volt a sajtóközlemény mondanivalója, s az újságolvasó a cikk alapján levonhatta-e a kifogásolt tényekkel kapcsolatos következtetéseket. Álláspontja szerint, ha egy újságcikk tartalmának reális értékelése valamilyen speciális (jogi, közgazdasági, orvosi stb.) szaktudást, ismeretet igényel, akkor nem az átlagos olvasók, hanem ezen speciális ismeretekkel legalábbis

valamilyen szinten rendelkező olvasók értelmezéséből kell kiindulni. Az adott esetben az újságíró olyan pontatlan kifejezéseket használt, amelyek alapján a felperesek méltányolható érdeke ezek kiküszöbölése. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntésére (Pfv.IV.21.613/2008/5.) rámutatva, hogy ha egy kijelentésnek az általános közfelfogás szerint többféle jelentéstartalma van és lehetséges olyan értelmezés is, amely az érintett személy számára jogsértő, nem lehet annak csak a lehetséges másik - a jogsértés megállapítását egyébként kizáró - értelmét irányadónak tekintve az érintett felet a jogvédelemtől elzárni.

Kiemelte, hogy ugyan a jogi ismeretekkel nem rendelkező olvasókban nincs jelentősége a bánatpénz és a kötbér közötti különbségnek, azonban az ilyen ismeretekkel bírók számára nem közömbös, hogy a szerződéstől való jogszerű elállás ellenértékeként kiköthető bánatpénzről vagy a jogszerűtlen elállás (szerződésszegés) szankciójaként alkalmazható kötberről szól a tudósítás. A két jogintézmény között azonban mind célját, mind alkalmazási lehetőségét illetően döntő különbség van, bár levezethető, hogy az újságcikk szerzője a kikötött kötbér fizetési kötelezettségre gondolhatott, a közlemény tartalma egyértelműen arra a valótlan tényre való következtetésre vezethet, hogy a szerződést kötő II. rendű felperes a szerződés megszűnéséhez vezető magatartása ellenére az erre az esetre kikötött fizetési kötelezettségét nem teljesítette. A hivatkozott szerződés körülményeiben nem tájékozott olvasó ugyanis vagy arra a téves következtetésre juthat, hogy a kötbér fizetése nem történt meg, tehát a II. rendű felperes szerződésszegést követett el, vagy arra, hogy ugyan jogszerűen állt el a szerződéstől, de a felek bánatpénzt kötöttek ki és erre vonatkozó kötelezettségét nem teljesítette a II. rendű felperes.

Hasonló álláspontját fejtette ki a cégek szervezeti kapcsolatával összefüggésben is, rámutatva, hogy a tagvállalat elnevezést a gazdasági társaságokról szóló törvény nem ismeri, ezt a fogalmat csak konszernjogi összefüggésben szokták használni, ebben az értelemben nem az egyik gazdasági társaság a tagvállalata a másik gazdasági társaságnak, hanem meghatározott célok elérése végett együttműködő cégcsoportnak tagvállalatai az együttműködő gazdasági társaságok. Amennyiben a közlemény két korlátozott felelősségű társaság viszonylatában használja ezt a kifejezést, akkor a megfelelő ismeretekkel rendelkező olvasó alappal következtethet a két társaság közötti szervezeti kapcsolatra, mely szerint az egyik társaság a másikat alapította, ilyen módon a másik társaságban üzletrésszel rendelkezik, de a kifejezés mindképpen szervezeti kapcsolatra utal. Az alperes által hivatkozott www.....hu <<http://www.....hu>> honlapról megállapíthatóan azonban a **gazdasági társaság5** a **gazdasági társaság3**-cégcsoport projekt cége, így konszernjogi értelmében legfeljebb a **gazdasági társaság3**-cégcsoport tagvállalatáról lehet szó, az újságcikk viszont egyértelműen a **gazdasági társaság3**-ra utal, amely nem azonos a cégcsoporttal, márpedig e megkülönböztetésnek a megfelelő ismeretekkel rendelkező olvasó számára jelentősége lehet.

A 2010. augusztus 9-i keltezésű „**cikk címe3**” című cikk közzétételével az alperes nem tett eleget helyreigazítási kötelezettségének, mert az írás lényegében csak a helyreigazítás iránti kérelem tartalmát, a II. rendű felperes álláspontját közölte, míg a helyreigazító közleményből ki kellene tűnni annak, hogy a közlemény mely tényállításai valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetőleg melyek a való tények.

Alaptalannak találta az alperes azon hivatkozását is, hogy a felperesek által sérelmezett közlésekre más források (sajtótájékoztató, internetes portál) alapján került sor. A bírói gyakorlat szerint ugyanis a sajtó felelősségét nem befolyásolja, hogy a közlésre mások vélekedése, nyilatkozata, máshol közzétett közlemények alapján került sor (BH. 2000. évi 241. jogeset), kivéve amikor a sajtószerv felelőssége nem állapítható meg máshol megjelent állítások közléséért például egy sajtótájékoztatóról, helyi önkormányzat közgyűlésének napirend előtti felszólalásáról tudósító újságcikk kapcsán (BH. 2002. évi 51. jogeset). A perbeli írás azonban nem sorolható e kivételek közé, az újságcikk ugyanis minden hivatkozás nélkül, tényyszerű közléseket tartalmaz, így helyreigazítási kötelezettség attól függetlenül fennáll, hogy mi volt a tényállítások forrása, ezért az alperes bizonyítási indítványát is szükségtelennek találta, s annak nem adott helyt.

Hangsúlyozta, hogy az alperest terhelte volna annak a bizonyítása, hogy az általa előadott tényállítások a valóságnak megfelelnek, erre a bizonyításra azonban az alperes a perben lényegében érdemi kísérletet nem tett. A tárgyalás berekesztése előtt pedig maga is elismerte nagyobb részben a tényállítások valótlanágát, nem vitatta, hogy jogszerű elállás ellenértékeként bánatpénz kikötésére nem került sor a hivatkozott szerződésben; a II. rendű felperes jogszerűen, a szerződésben biztosított joga alapján állt el a szerződéstől; a **gazdasági társaság5** nem tagvállalata a II. rendű felperesnek.

A kereset azon részét, amely a cikknek „A vagyonkezelő holding tagvállalataként működő, majd egy másikba beolvadó **gazdasági társaság7**-t a **gazdasági társaság5** váltotta fel” szövegrésze vonatkozásában kérte helyreigazítás közzétételére kötelezni az alperest, alaptalannak találta. Döntését azzal indokolta, hogy e kitélt kifejezetten csak a **gazdasági társaság5**-re vonatkozik, a felperesek jogait nem érinti, ezért e tekintetben keresetösségi joggal nem rendelkeznek.

Megítélése szerint a felperesek 75 %-os mértékben lettek pernyertesek, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányának figyelembevételével marasztalta a lapot kiadó kft-t perkölségben, s ugyanezen aránynak figyelembevételével döntött a le nem rótt kereseti illeték viseléséről.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperesek költségben való marasztalását kérte, másodsorban pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára való utasítását indítványozta. Álláspontja szerint a perben sérelmezett cikkbeli tényállítások az I. rendű felperesre nem vonatkoznak, csak a II. rendű felperesre, így az I. rendű felperes közvetlen érintettséggel nem rendelkezik, keresetösségi joga nincsen.

Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a cikk **K. L.** polgármester 2008. november 6-i közleményében foglaltakkal egyezően állította, hogy a II. rendű felperest a várossal kötött szerződéstől való elállás esetén bánatpénz fizetési kötelezettség terheli. Úgy vélte, hogy az alperes nem kötelezhető arra, hogy a hivatalos sajtóközlemény tényállításainak valóság-tartalmát vizsgálja.

Állította, hogy a **gazdasági társaság5** a **gazdasági társaság3**-cégcsoport tagvállalata, ezzel kapcsolatban az írás olyan lényegtelen tévedést, pontatlanságot tartalmaz, mely a PK. 12. számú állásfoglalás szerint nem ad alapot helyreigazításra.

Kifogásolta, hogy a megyei bíróság nem tájékoztatta az alperest a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt kötelezettségének, s ez az eljárási szabálysértés indokolja a másodlagos fellebbezési kérelmét.

Végül arra hivatkozott, hogy az ítélet tévesen kötelezte a perköltség és az illeték megfizetésére a lap kiadóját.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes fellebbezési eljárási költségekben való marasztalását kérték.

Az ítélet tábla erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet részben elutasító rendelkezését a Pp. 253. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel.

A fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével hibátlanul, pontosan állapította meg, abból helytálló következtetéseket levonva hozta meg döntését, s mivel a fellebbezés az alperes által az elsőfokú eljárásban kifejtett érvekhez képest újdonságot nem tartalmaz, az ítélet tábla mindössze az elsőfokú ítélet indokolásának egyes részleteit kívánja kiemelni, hangsúlyozni.

A "**napilap**" 2010. július 31-i lapszáma 3. oldalán a „**cikk címe1**” című írás mellett jelent meg „A **cikk címe2**” című, a perben kifogásolt állításokat tartalmazó cikk, továbbá „**cikk címe4**” című írás is. E közlemények nyilvánvalóan egymással összefüggenek, az azokban írt kitételeket szövegkörnyezetükben kell vizsgálni. Az írások az I. rendű felperest néven nevezik, róla az inkriminált lapszám 3. oldalán fénykép is jelent meg, az említett cégeket személyéhez hozzákapcsolták, így nyilvánvalóan őt is érintette az írások tartalma, melyből következően aggálytalanul megállapítható, hogy keresetösségi joggal rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság az alperes által sem vitatottan helyesen állapította meg a tényállásnak azt a részét is, hogy az önkormányzat és az I. rendű felperes által jegyzett cég közötti szerződés alapján a vevőjelöltet szerződésszegést meg nem valósító elállása esetén fizetési kötelezettség az eladó felé nem terhelte. A város polgármesterének 2008. november 6-i közleménye nem erre az esetre vonatkozó következményekről szól, mert a sajtóközlemény azt tartalmazza, hogy amennyiben a vevő szerződésszegés miatt áll el az ügylettől, akkor terheli „bánatpénz” fizetési kötelezettség. Az eltérő tartalmú sajtóközleményre ezért a perbeli cikk vitatott állítása kapcsán hivatkozni nem lehet.

Megjegyzi az ítélet tábla, hogy adott esetben nincs akadálya annak, hogy az újságcikk forrásként megjelölje a sajtóközleményt, ez azonban nem tekinthető olyan, a megyei bíróság ítélete indokolásában „kivételként” megjelölt esetnek, amikor a sajtószerv felelőssége nem áll fenn, mert az írás nem minősül ilyen, felelősséget kizáró tudósításnak. A más célra készített írásos anyag valóságtartalmának ellenőrzése, vizsgálata a sajtószerv kötelezettsége, annak elmulasztása esetén a megjelentekért a következményeket viselnie kell.

A sajtóperben a bíróság a sajtóban megjelent hír valóságtartalmáról dönt. A valótlanság önmagában elegendő a helyreigazítás kérésére. Ha tényszerűen nem fedi a valóságot a megjelent hír, az alap a helyreigazításra. A perbeli esetben a cikkekben írtak összefüggéseit tekintve az a körülmény, hogy az I. rendű felperes mely cégekkel áll kapcsolatban, s e cégek között milyen érdekeltségi viszonyok, „tagvállalati” kapcsolatok állnak fenn, nem olyan lényegtelen tévedés, amely a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma PK. 12. számú állásfoglalására tekintettel nem ad alapot helyreigazításra.

A Pp. 343. § (1) bekezdése értelmében a helyreigazítást igénylő fél az időszaki lap szerkesztőssége ellen indíthat keresetet. A felperes ennek megfelelően jelölte meg alperesként a **"napilap"** Szerkesztősségét, amely azonban jogi személyiséggel nem rendelkezik. A bíróság ítéletével szembeni egyik alapvető elvárás, hogy az abban foglalt rendelkezés végrehajtható legyen. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pereszes felet, illetve a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a részlegesen pereszes felet az ellenfél javára perköltség fizetésére kell kötelezni. A jogi személyiséggel nem bíró alperessel szemben a perköltségre, továbbá az illeték fizetésére kötelező rendelkezés nem lenne végrehajtható, ezért az egységes és következetes bírói gyakorlat a perben nem álló lapkiadó perköltségben való marasztalását lehetővé tevő 7/1972. (XI. 28.) IM rendelet 18. §-ának hatályon kívül helyezését követően is azon az állásponton van, hogy az ítélet végrehajthatósága érdekében az időszaki lap jogi személyiséggel rendelkező kiadóját kell a perköltség és az illeték fizetésére kötelezni.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése, illetve 254. §-ának (3) bekezdése alapján - tulajdonképpen annak helyes indokaira való tekintettel - helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezés következtében kötelezte a **"napilap"** kiadóját a felperesek javára perköltség fizetésére a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján, perköltségként a felperesek képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint a jogi képviselő és a megbízói közötti szerződés alapján határozta meg.

Az ügy tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is pereszesnek bizonyuló alperesnek kell megtérítenie, aki helyett az ítélet tábla az előzőekben kifejtettek alapján a lap kiadóját kötelezte.

D e b r e c e n, 2010. november 11.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Süliné dr.
Tózsér Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -